

Arrest

nr. 259 419 van 17 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 3 februari 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 februari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 juni 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 19 januari 2021 gehoord.

1.3. Op 11 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde sinds uw geboorte met uw ouders in kolonie Nuevo Montecristo. Toen u 25 jaar oud was, bouwde u uw eigen huis in de kolonie en ging u alleen wonen. De kolonie viel niet onder de controle van een bende. U werkte voor het call center Sykes. Uw broer (J. D., A. M. (...), CGVS (...), O.V. (...)), zijn vrouw (M. S., C. F. (...), CGVS 2 (...), O.V. (...)) en hun dochter woonden in de kolonie Dies di Octubre. Daar domineerde MS13. Toen uw broer op een dag terug kwam van de kapper, bleek zijn kapsel in de stijl van bende 18 te zijn. Hij werd aangesproken op straat en bevolen onmiddellijk de kolonie te verlaten gezien ze hem anders zouden vermoorden. Diezelfde dag verhuisden hij, zijn vrouw en hun dochter weer naar Nuevo Montecristo, en trokken zij bij u in. U wilde toen samen met uw broer en zijn vrouw, naar aanleiding van hun problemen, vluchten naar Canada maar de visa werden jullie geweigerd.

Uw broer vond werk bij bakkerij (...), dat gelegen was in Antiguo Cuscatlàn. Toen hij op een avond in december 2019 van de bus was gestapt en naar zijn werk wandelde, werd hij beroofd door twee bendeleden van MS13 die \$20 van hem stalen. Enkele dagen later wachtten hem op dezelfde plaats opnieuw twee bendeleden op. Een van hen was één van de bendeleden die uw broer enkele dagen eerder al had overvallen. Deze keer vroegen de bendeleden \$500 van hem. Toen hij zei dat hij dat geld niet had, stalen zij zijn gsm en namen zij zijn portefeuille. Ze namen de munten die in de portefeuille zaten en ze gooiden zijn identiteitsdocumenten op de grond. De twee bendeleden zeiden dat ze uw broer niet meer in die buurt wilden zien en gingen weg. Na dit incident besliste uw broer dat hij een andere route naar het werk zou nemen, zodat hij zich niet meer voorbij die plaats diende te begeven.

Op 10 januari 2020 kwamen er twee bendeleden naar uw huis. Op dat moment waren enkel uw schoonzus en haar dochter thuis. Een van de bendeleden doorzocht het huis, en de andere zei tegen uw schoonzus dat hij alles over jullie wist. Hij wist waar zowel zij, als uw broer als u zelf werkten en waar de dochter van uw broer naar school ging. Hij zei dat jullie één maand de tijd kregen om hen \$5000 te geven. Uw schoonzus werd gewaarschuwd dat jullie tegen niemand iets mochten zeggen en dat jullie niet naar de politie mochten gaan. Indien jullie het geld niet zouden betalen aan hen, zouden zij jullie vermoorden. Toen uw broer thuis kwam en zijn vrouw dit incident aan u vertelde, beslisten jullie dat jullie het land dienden te verlaten wegens een gevaar voor jullie leven. Uw broer nam onmiddellijk ontslag op 13 januari en u werkte vanaf die dag van thuis uit tot 30 januari. Jullie kochten jullie vliegtuigtickets naar België op 17 januari.

Op 2 februari 2020 verliet u samen met uw broer, zijn vrouw en hun dochter El Salvador en op 3 februari 2020 kwamen jullie aan in België. Op 10 februari 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u identiteitskaart en paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw broer. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

" Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Bij een terugkeer naar El Salvador vreest u dat u, uw vrouw, uw dochter en uw zus vermoord zullen worden door leden van bende MS13 omdat jullie hen het gevraagde bedrag van \$5000 niet betaalden.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/>

default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de elementaire aspecten van uw problemen. Nadat u reeds twee keer op rij overvallen was geweest door bendeleden van MS13, kwamen twee bendeleden naar uw huis en vroegen zij \$5000 van uw gezin. Zij gaven u een maand de tijd om de som geld te betalen (CGVS p. 7). Zowel wat betreft het gedrag van de bendeleden als wat betreft uw eigen gedrag dienen verschillende zaken te worden opgemerkt.

Zo zijn jullie verklaringen over de werkwijze van de bende om jullie af te persen bevreemdend. Uw vrouw, die zelf een winkel heeft, verklaart dat alle zaken in de buurt renta dienden te betalen. Uit jullie verklaringen blijkt niet dat jullie renta moesten betalen. Voordat jullie problemen ontstonden kwam u niet in aanraking met de bende (CGVS 2 (...), p. 7 en 8). Het is opmerkelijk dat jullie geen renta moesten betalen maar dat de bendeleden wel plotseling \$5000 vroegen aan u, uw vrouw en uw zus, terwijl geen één van jullie drieën een grootverdiener is. Zowel u als uw vrouw verdienen een loon van slechts \$300 à \$365 per maand (CGVS p. 13 en CGVS 2 (...) p. 4). Uw zus verdiende iets meer en werd \$600 per maand betaald (CGVS 20 (...) p. 11). Bovendien was u eerder al niet in staat geweest om \$500 te betalen, wanneer de bende uw bedreigde tijdens de overval, wat de keuze van hun eis nog opmerkelijker maakt. Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat bendeleden socio-economische observaties voeren, waarbij ze het bedrag van het afpersgeld aanpassen aan het profiel van hun slachtoffer. Dat jullie geen renta moesten betalen maar dan plots wel een dergelijk hoog bedrag moesten betalen, waarvan de bendeleden konden verwachten dat jullie dat niet konden betalen en mogelijks zouden vertrekken uit de wijk, doet ernstige vragen rijzen. Wanneer u hierop wordt gewezen en gevraagd waarom de bendeleden plots \$5000 zouden vragen, zegt u dat u denkt dat de bendeleden onderzoek over u hebben gevoerd nadat ze uw portefeuille hadden afgenomen. Ze hebben dan misschien ontdekt dat uw vrouw een eigen zaak had. U verklaart dat het ook voor jullie een verrassing was dat zij zo een groot bedrag vroegen (CGVS p. 4). Dit is maar weinig overtuigend.

Wanneer uw partner wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden jullie geen renta vroegen, zoals bij de rest van de wijk, zegt ze dat ze denkt dat het in jullie geval vooral een persoonlijk probleem was. Gevraagd wat ze hiermee bedoelt, haalt ze de drie incidenten die jullie kenden met MS13 verspreid over drie jaar aan; namelijk de verdrijving uit Dies di Octubre in 2016, de overval en het huisbezoek in 2019. Gevraagd waarom de bendeleden een zodanig probleem met jullie zouden kennen, zegt uw vrouw dat ze niet weet of het misschien door het werk zou zijn. Ze zegt dat ze er geen antwoord op kan geven (CGVS 2 (...) p. 8). Er lijken ook geen aanwijzingen te zijn dat de drie incidenten gelieerd zijn aan elkaar; uw vrouw weet tevens ook niet of ze verband houden met elkaar (CGVS 2 (...) p. 10). Opnieuw lijkt er geen aannemelijke verklaring te zijn voor waarom zij u plotseling \$5000 vroegen, in plaats van renta zoals bij alle andere zaken. Deze zaken doen verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het opmerkelijk dat de bendeleden jullie een enorme som geld vroegen, maar dat zij hierna nooit meer langskwamen om de stand van zaken op te volgen en zich te verzekeren van de betaling (CGVS p. 13). Volgens uw zus heeft niemand van jullie drie de bendeleden in kwestie nog terug gezien (CGVS 20 (...) p. 11). Uw vrouw heeft geen bendeleden opgemerkt in de periode tussen het huisbezoek en vertrek uit het land (CGVS 2 (...) p. 11). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat jullie probleemloos de kolonie konden verlaten voor vertrek uit het land (CGVS 2 (...) p. 10). Ook hieruit blijkt niet dat de bendeleden jullie in het oog hielden. Dat de bendeleden \$5000 aan jullie zouden vragen maar jullie tegelijkertijd op geen enkele manier zouden opvolgen of controleren, is opmerkelijk en doet verder vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het zeer opmerkelijk dat niemand van uw familie nog benaderd is geweest door de bendeleden in kwestie. U wordt gevraagd hoe het komt dat de bendeleden nooit zijn gaan aankloppen bij uw ouders om zich bijvoorbeeld in te lichten over jullie, gezien zij slechts één huis verderop woonden (CGVS 20 (...) p. 6 en CGVS p. 14)). U zegt dat er op de hoek tussen het huis van uw zus en dat van uw ouders een stuk onbebouwd terrein ligt. Het huis van uw ouders bevindt zich dus achter de hoek, waardoor u vermoedt dat de bendeleden niet achterhaalden dat de huizen aan dezelfde familie toebehoren (CGVS p. 14). U zegt verder dat uw ouders al op zekere leeftijd zijn en er niet rijk uitzien. Misschien merkten de bendeleden ook dat daar geen inkomsten te rapen vielen (CGVS p. 14). Dit is volstrekt niet overtuigend. De bendeleden konden echter wel ontdekken waar zowel u, als uw vrouw en uw zus werkten, waar uw dochter studeerde en op welke uren u vertrok en terugkeerde van het werk. Dat zij niet konden achterhalen dat uw familie één huis verderop woonde, is weinig aannemelijk (CGVS 2 (...) p. 6). Wanneer uw vrouw hierover wordt bevraagd, zegt zij dat ze niet het gevoel heeft dat de bendeleden niet wisten dat uw familie daar woont. Ze denkt eerder dat het een persoonlijk probleem was dat de bendeleden met jullie hadden en dat ze daarom misschien uw familie niet hebben aangesproken (CGVS 2 (...) p. 10). Ook deze verklaring overtuigt vanzelfsprekend niet. Volgens algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het risico van een gerichte bedreiging na verloop van tijd niet vermindert. In tegendeel, na de vlucht van het oorspronkelijke slachtoffer uit de wijk kan het risico zich uitbreiden tot de familie van de persoon in kwestie. Aangenomen kan worden dat dit zeker geldt indien de familie een paar meter verderop woont. Dat de bendeleden \$5000 aan jullie zouden vragen maar na jullie vlucht uit het land zich nooit zouden hebben vertoond voor uw familie, is weinig aannemelijk. Hierdoor wordt er afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

In dezelfde trend is het zeer opmerkelijk dat uw schoonmoeder het huis van uw zus overkocht en er ondertussen ook woont, maar dat zij nog geen één keer is benaderd geweest (CGVS 2 (...) p. 4). Gevraagd aan uw vrouw of er een reden zou zijn waarom haar moeder nooit meer is benaderd geweest door de bendeleden nu zij in jullie vorige huis woont, zegt ze dat ze het niet weet en dat ze niet denkt dat er een motief voor bestaat (CGVS 2 (...) p. 10). Doordat de bendeleden uw schoonmoeder nooit contacteerden wordt op basis van dezelfde redenering supra, wat betreft uw eigen familie, verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft jullie eigen gedrag is het opmerkelijk dat jullie beslisten om uw familie niet in te lichten over de problemen die jullie hebben gekend met de bendeleden. Uw zus verklaart dat jullie tegen uw ouders zeiden dat jullie uit El Salvador vertrokken vanwege een jobaanbieding die u gekregen zou hebben (CGVS 20 (...) p. 7). Zij verklaart in dit verband dat jullie jullie familie niet ongerust wilden maken en dat jullie daarom hadden beslist jullie problemen te verzwijgen (CGVS 20 (...) p. 11). Zoals reeds werd vermeld supra blijkt uit informatie dat een risico vanwege bendeleden zich kan uitbreiden tot de familieleden van het geviseerde slachtoffer. Hierdoor kan worden gesteld dat jullie uw familie juist hadden kunnen beschermen door hen op de hoogte te brengen van jullie problemen. Zeker gezien jullie besloten te vluchten en niet te betalen. Op deze manier hadden zij op hun beurt eventuele veiligheidsmaatregelen kunnen treffen. Wanneer u er op wordt gewezen dat u uw ouders misschien juist had kunnen beschermen door hen te waarschuwen, zegt u dat dat deels zo is. Indien jullie het hadden verteld aan uw ouders, was uw vader wegens zijn zwakke hart misschien aan een hartaanval overleden. Toen u hem in 2016 op de hoogte stelde van uw problemen, diende u hem namelijk naar het ziekenhuis te brengen. Zolang niemand jullie komt zoeken in Nuevo Montecristo, is het volgens u beter dat uw ouders niets weten (CGVS p. 14 en p. 15). Deze verklaring overtuigt echter niet. Dat jullie El Salvador namelijk dienden te verlaten wegens een vrees voor jullie leven maar niet dachten dat het noodzakelijk was uw ouders omwille van hun eigen veiligheid in te lichten, is opmerkelijk. U woonde reeds heel uw leven in El Salvador en verwacht mag worden dat u op de hoogte bent van de risico's die familieleden lopen in zulke situaties. Dat jullie uw ouders niet zouden hebben ingelicht over de problemen die hen mogelijks – volgens informatie eerder met alle waarschijnlijkheid – zouden kunnen overvallen, louter omdat jullie hen wilde ongerust maken, overtuigt geenszins en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Jullie beslisten niet alleen om uw familie niet in te lichten, maar jullie lieten ook uw schoonmoeder intrekken in het huis in Nuevo Montecristo waaruit jullie dienden weg te vluchten. Uw schoonmoeder is op dit moment nog steeds het huis van uw zus aan het overkopen (CGVS 20 (...) p. 3). Uw vrouw wordt gevraagd waarom ze besliste haar moeder niet in te lichten over de problemen die jullie kenden; zeker gezien haar moeder nu in jullie huis is gaan wonen. Ze zegt dat zij nooit een goede communicatie met haar moeder heeft gehad en dat ze er nooit aan heeft gedacht haar er over te vertellen. Ze vertelde haar wel dat jullie het land gingen verlaten één week voor vertrek (CGVS 2 (...) p. 10). Op dit moment heeft uw vrouw af en toe contact met haar moeder (CGVS 2 (...) p. 3). Gevraagd aan uw vrouw of ze dacht dat het misschien risicovol kon zijn dat haar moeder in dat huis zou wonen, zegt zij dat ze het niet weet en dat ze zich niet kan inbeelden dat zij problemen zou kunnen krijgen. Ze woont er immers alleen en haar man woont in de VS. Haar moeder is al op zekere leeftijd en ze heeft niet het gevoel dat haar

moeder problemen zou kunnen krijgen (CGVS 2 (...) p. 10). Gezien het objectieve risico dat uw schoonmoeder loopt al wonende in jullie vorige huis, is het vreemd dat jullie beslisten het huis aan haar te verkopen zonder haar te waarschuwen. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot is het ook opvallend dat uw zus niet op de hoogte is van welke bende de bendeleden waren met wie u problemen kende. Wanneer aan haar wordt gevraagd hoe het komt dat zij dat niet weet, geeft zij in eerste instantie ontwijkende antwoorden. Wanneer haar vervolgens wordt gevraagd of jullie er niet over hebben gepraat, zegt ze van wel maar dat ze zulke details niet kan onthouden (CGVS 20 (...) p. 9). Haar antwoorden overtuigen niet. Wanneer aan u wordt gevraagd hoe het komt dat u niet tegen haar heeft gezegd dat u overvallen was geweest door bendeleden van MS13, zegt u dat dat niet iets is waarover men in detail praat. Men vertelt slechts over de plek waar men is overvallen geweest, het aantal daders en de spullen die zijn gestolen (CGVS p. 11). Gezien deze overval onder andere de aanleiding is geweest waardoor jullie het land dienden te verlaten, mag redelijkerwijs wel worden verwacht dat uw zus, die mee diende te vluchten, op de hoogte is van zulke zaken. In jullie geval zijn dat namelijk geen details meer. Dat uw zus desondanks niet op de hoogte is, doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U verklaart verder nog dat u in 2016 verbannen zou zijn geweest door MS13 uit uw toenmalige wijk omdat u naar de kapper was geweest en deze u een kapsel had gegeven in de stijl van de bende 18 (vragenlijst CGVS, vraag 5 en CGVS, p. 6). Het is echter vreemd dat u in de context van het bendegegeweld in El Salvador, waarbij mensen voortdurend moeten opletten dat ze geen kleren of schoenen dragen in de stijl of de kleur van de rivaliserende bende en dat er geen andere kenmerken, letters of cijfers zichtbaar zijn die direct of indirect zouden kunnen verwijzen naar de rivaliserende bende, terug zou komen van de kapper met een kapsel in de stijl van bende 18. Er kan aangenomen worden dat zowel de kapper als u zou hebben weten te vermijden dat dit kon gebeuren. Hoe dan ook, dit incident gebeurde in 2016 en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u als gevolg hiervan verder nog problemen heeft gekregen. U leefde drie jaar zonder problemen met de bende tot u op een dag zou zijn overvallen en uw huidige problemen zouden zijn begonnen. Echter, zoals reeds vastgesteld wordt er geen geloof gehecht aan deze problemen in 2019.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en paspoort hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken."

Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit die hier niet onmiddellijk betwist wordt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen)

terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vervolgens citeert verzoekster de argumenten die werden opgenomen in het verzoekschrift van haar broer tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 11 maart 2021.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen nieuwe stavingsstukken bij het verzoekschrift

2.2.2. De verwerende partij laat op 6 mei 2021 een nota met opmerkingen aan de Raad worden met volgende stavingsstukken:

- Promarket, *“Competition for Extortion: Evidence from 50,000 Extortion Payments in El Salvador”* van 31 maart 2021 (stuk 1);
- COI Focus *“El Salvador. Beschrijving van het afpersingsproces”* van 4 juni 2020 (stuk 2);
- The Guardian, *“The Guardian picture essay. El Salvador: a country ruled by gangs – a photo essay”* van 22 november 2019 (stuk 3);
- Foreign Policy, *“Photo essay. A Nation Held Hostage. The rival gangs MS-13 and La 18 control or influence every facet of life in El Salvador, making the small Central American nation the world's most dangerous place outside a war zone”* van 30 november 2019 (stuk 4).

2.2.3. Op 19 juli 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 en de COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar broer, J. D. A. M., wiens zaak bij de Raad is gekend onder het nr. 259 524. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar broer tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 11 maart 2021.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 259 417 van 17 augustus 2021 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan J. D. A. M. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters broer luidt als volgt:

“2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar El Salvador de benedeleden te vrezen waarmee hij voor zijn vertrek uit El Salvador problemen kende. Verzoeker werd voor een eerste keer bedreigd door de bende MS13 in 2016, tijdens zijn verblijf in de kolonie Dies di Octubre. Verzoeker werd er op een dag aangesproken door benedeleden toen hij terugkwam van de kapper omdat zijn kapsel in de stijl van de bende 18 was. De benedeleden bevolen hem onmiddellijk de kolonie te verlaten gezien ze hem anders zouden vermoorden (notities CGVS, p. 6). Verzoeker verhuisde vervolgens naar het huis van zijn zus in Nuevo Montecristo, waar hij voordien steeds had gewoond tot aan de geboorte van zijn dochter in 2012 (notities CGVS, p. 4 en 6). In december 2019 kende verzoeker opnieuw problemen met benedeleden van MS13 en werd hij op weg naar het werk tot tweemaal toe overvallen. Nadien nam verzoeker een andere route naar het werk (notities CGVS, p. 6-7). Op 10 januari 2020 kwamen er twee benedeleden naar het huis van zijn zus. De benedeleden doorzochten het huis en bedreigden verzoekers vrouw en dochter, die op dat moment als enigen thuis waren. De benedeleden zeiden hen dat ze één maand de tijd kregen om hen 5000 dollar te geven. Indien ze het geld niet zouden betalen aan hen, zouden de benedeleden hen vermoorden (notities CGVS, p. 7-8). Verzoeker, zijn vrouw en zijn zus beslisten hierop het land te verlaten (notities CGVS, p. 8). Verzoeker nam onmiddellijk ontslag op 13 januari en zijn zus werkte vanaf die dag van thuis uit tot 30 januari (notities CGVS, p. 8; notities CGVS zus, p. 8). Op 17 januari kochten ze vliegtickets naar België en op 2 februari 2020 verliet verzoeker samen met zijn vrouw, dochter en zus El Salvador (notities CGVS, p. 8).

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de bende MS13 geen geloof kan worden gehecht.

2.3.4.3. Vooreerst is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal moet worden bijgetreden in zijn motivering dat de werkwijze van de bende om hen af te persen bevreemdend is en dat verzoeker en zijn vrouw niet kunnen verklaren waarom de benedeleden hen plots 5000 dollar vroegen, in plaats van renta zoals bij de andere zaken. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers op het volgende gewezen: "Zo zijn jullie verklaringen over de werkwijze van de bende om jullie af te persen bevreemdend. Uw vrouw, die zelf een winkel heeft, verklaart dat alle zaken in de buurt renta dienden te betalen. Uit jullie verklaringen blijkt niet dat jullie renta moesten betalen. Voordat jullie problemen ontstonden kwam u niet in aanraking met de bende (CGVS 2 (...), p. 7 en 8). Het is opmerkelijk dat jullie geen renta moesten betalen maar dat de benedeleden wel plotseling \$5000 vroegen aan u, uw vrouw en uw zus, terwijl geen één van jullie drieën een grootverdiener is. Zowel u als uw vrouw verdienen een loon van slechts \$300 à \$365 per maand (CGVS p. 13 en CGVS 2 (...) p. 4). Uw zus verdiende iets meer en werd \$600 per maand betaald (CGVS 20 (...) p. 11). Bovendien was u eerder al niet in staat geweest om \$500 te betalen, wanneer de bende uw bedreigde tijdens de overval, wat de keuze van hun eis nog opmerkelijker maakt. Uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat benedeleden socio-economische observaties voeren, waarbij ze het bedrag van het afpersgeld aanpassen aan het profiel van hun slachtoffer. Dat jullie geen renta moesten betalen maar dan plots wel een dergelijk hoog bedrag moesten betalen, waarvan de benedeleden konden verwachten dat jullie dat niet konden betalen en mogelijks zouden vertrekken uit de wijk, doet ernstige vragen rijzen. Wanneer u hierop wordt gewezen en gevraagd waarom de benedeleden plots \$5000 zouden vragen, zegt u dat u denkt dat de benedeleden onderzoek over u hebben gevoerd nadat ze uw portefeuille hadden afgenomen. Ze hebben dan misschien ontdekt dat uw vrouw een eigen zaak had. U verklaart dat het ook voor jullie een verrassing was dat zij zo een groot bedrag vroegen (CGVS p. 4). Dit is maar weinig overtuigend."

Verder wijst de commissaris-generaal nog op het volgende: "Wanneer uw partner wordt gevraagd hoe het komt dat de benedeleden jullie geen renta vroegen, zoals bij de rest van de wijk, zegt ze dat ze denkt dat het in jullie geval vooral een persoonlijk probleem was. Gevraagd wat ze hiermee bedoelt, haalt ze de drie incidenten die jullie kenden met MS13 verspreid over drie jaar aan; namelijk de verdrijving uit Dies di Octubre in 2016, de overval en het huisbezoek in 2019. Gevraagd waarom de benedeleden een zodanig probleem met jullie zouden kennen, zegt uw vrouw dat ze niet weet of het misschien door het werk zou zijn. Ze zegt dat ze er geen antwoord op kan geven (CGVS 2 (...) p. 8). Er lijken ook geen aanwijzingen te zijn dat de drie incidenten gelieerd zijn aan elkaar; uw vrouw weet tevens ook niet of ze verband houden met elkaar (CGVS 2 (...) p. 10). Opnieuw lijkt er geen aannemelijke verklaring te zijn voor waarom zij u plotseling \$5000 vroegen, in plaats van renta zoals bij alle andere zaken. Deze zaken doen verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw relaas."

Met de loutere opmerking dat verzoeker “niet in het hoofd van de benedeleden kan kijken”, werpt verzoeker geenszins een ander daglicht op de vastgestelde onaannemelijke gang van zaken.

Verder stelt verzoeker nog dat in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt voorgehouden er zeer weinig objectieve informatie beschikbaar is over hoe de bendes de hoogte van de renta bepalen en verwijst desbetreffend naar het artikel “Competition for Extortion: Evidence from 50,000 Extortion Payments in El Salvador” van 31 maart 2021 van Promarket. De Raad verwijst desbetreffend naar het door de verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: “Waar de bestreden beslissing stelt dat bendes socio-economische observaties uitvoeren van hun slachtoffers en het opmerkelijk is dat verzoekende partij en haar familieleden geen renta dienden te betalen, maar plots wel een hoog bedrag van 5000 dollar moesten ophoesten, meent verzoekende partij in tegenstelling tot de bestreden beslissing dat er zeer weinig objectieve informatie beschikbaar is over hoe de bendes de hoogte van de renta bepalen. Verzoekende partij baseert zich op een artikel d.d. 31 maart 2021 geschreven naar aanleiding van de publicatie van een paper waarin de auteurs stellen dat het zeer moeilijk is om afpersing te gaan meten. Meer bepaald bestaat er weinig bewijs over hoe bendes de tarieven van afpersing bepalen, hoe afpersing wordt beïnvloed door samenwerking en competitie tussen bendes, en hoe de afpersing van bedrijven nu eigenlijk impact heeft op de consumenten. De auteurs trachten in een recente paper de uitdagingen verbonden aan het meten van afpersing aan te gaan door gebruik te maken van unieke data over afpersingsbetalingen afkomstig van een belangrijke groothandel distributeur in El Salvador. De gegevens hebben betrekking op meer dan 50000 betalingen van afpersing aan bendes door vrachtwagenchauffeurs die een leveringen deden in de periode 2012 tot 2019. Deze gegevens worden gebruikt om de economische kost van afpersing te begrijpen, en hoe de tarieven van afpersing en de consumptieprijzen worden beïnvloed door samenwerking en competitie tussen bendes (bijlage 1). Verweerder benadrukt dat het artikel voornamelijk gaat over de economische effecten van afpersing en meer specifiek over hoe samenwerking en competitie tussen bendes een impact heeft op afpersing. Uit de toegevoegde COI Focus El Salvador. Beschrijving van het afpersingsproces van 4 juni 2020 wil verweerder erop wijzen dat er desalniettemin informatie beschikbaar is over het afpersingsproces. De socio-economische studie die bendes uitvoeren en waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, maakt deel uit van dat proces. Hoewel de selectie van een doelwit soms kan beantwoorden aan een verlangen naar wraak of aan de wens om een gezin of personen te domineren, blijkt uit de toegevoegde informatie dat de selectie van het doelwit nauw verband houdt met de verwachte inkomsten aangezien afpersing de belangrijkste financieringswijze van een bende is. De COI Focus El Salvador. Beschrijving van het afpersingsproces van 4 juni 2020 gaat ook in op de wijze hoe de bendes de “rentabiliteit” van een potentiële prooi pogen in te schatten en op het terugkerend stramien in het afpersingsproces, dat weliswaar geval per geval kan variëren. Hieruit blijkt nogmaals dat de eerste stap erin bestaat om een rendabel doelwit te identificeren door navraag te doen en personen te schaduwen en dat het interessanter is om over te gaan tot afpersing op lange termijn, op structurele wijze dan op opportunistische wijze (bijlage 2, p. 4-5; p. 8-9).” Gelet op het voorgaande, is de door verzoeker omschreven werkwijze van de bende dan ook allerminst logisch.

2.3.4.4. Verder meent de Raad dat de geloofwaardigheid van de beweerde gang van zaken nog verder wordt ondergraven door de opmerkelijke vaststelling dat de benedeleden hen een enorme som geld vroegen, maar hierna nooit meer langskwamen om de stand van zaken op te volgen en zich te verzekeren van de betaling. Verzoekers zus gaf aan dat niemand van hun drie de benedeleden in kwestie nog terug gezien heeft (notities CGVS zus, p. 11). Verzoekers vrouw verklaarde geen benedeleden opgemerkt te hebben in de periode tussen het huisbezoek en het vertrek uit het land (notities CGVS vrouw, p. 11). Tevens konden zij probleemloos de kolonie verlaten voor vertrek uit het land (notities CGVS vrouw, p. 10), waaruit derhalve evenmin blijkt dat de benedeleden hen in het oog hielden. Het is weinig plausibel dat de benedeleden 5000 dollar aan hen zouden vragen, maar hen vervolgens op geen enkele manier zouden opvolgen of controleren.

Verzoeker wijst erop dat zij één maand kregen om te betalen, doch eerder het land verlieten, en dat het verder niet uitgesloten is dat de bende hen opvolgde en controleerde ook al zijn ze niet meer langsgeslagen. De Raad bemerkt evenwel dat het niet aannemelijk is dat de benedeleden enerzijds plots 5000 dollar eisen en verzoeker en zijn gezin met de dood bedreigen, maar dan vervolgens verzoeker en zijn familie een maand met rust laten en op geen enkel moment acties ondernemen teneinde zich ervan te verzekeren dat dit hoge bedrag effectief zou worden betaald. Dit geldt des te meer nu, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, de benedeleden konden verwachten dat zij niet konden betalen en mogelijk zouden vertrekken uit de wijk. De Raad herhaalt dat uit niets blijkt dat de bende hen nog opvolgde of controleerde, nu nergens uit hun verklaringen blijkt dat zij in de periode tussen het

huisbezoek en hun vertrek benedeleden hadden opgemerkt en zij voorts probleemloos de kolonie konden verlaten voor vertrek uit het land.

2.3.4.5. Voorts wijst de Raad erop dat ook de vaststelling dat uit hun verklaringen blijkt dat niemand van hun familie in El Salvador nog benaderd is geweest door de benedeleden, afbreuk doet aan hun bewering gevisieerd te worden door benedeleden. In de bestreden beslissing wordt desbetreffend immers terecht het volgende overwogen: “Verder is het zeer opmerkelijk dat niemand van uw familie nog benaderd is geweest door de benedeleden in kwestie. U wordt gevraagd hoe het komt dat de benedeleden nooit zijn gaan aankloppen bij uw ouders om zich bijvoorbeeld in te lichten over jullie, gezien zij slechts één huis verderop woonden (CGVS 20 (...) p. 6 en CGVS p. 14)). U zegt dat er op de hoek tussen het huis van uw zus en dat van uw ouders een stuk onbebouwd terrein ligt. Het huis van uw ouders bevindt zich dus achter de hoek, waardoor u vermoedt dat de benedeleden niet achterhaalden dat de huizen aan dezelfde familie toebehoren (CGVS p. 14). U zegt verder dat uw ouders al op zekere leeftijd zijn en er niet rijk uitzien. Misschien merkten de benedeleden ook dat daar geen inkomsten te rapen vielen (CGVS p. 14). Dit is volstrekt niet overtuigend. De benedeleden konden echter wel ontdekken waar zowel u, als uw vrouw en uw zus werkten, waar uw dochter studeerde en op welke uren u vertrok en terugkeerde van het werk. Dat zij niet konden achterhalen dat uw familie één huis verderop woonde, is weinig aannemelijk (CGVS 2 (...) p. 6). Wanneer uw vrouw hierover wordt bevraagd, zegt zij dat ze niet het gevoel heeft dat de benedeleden niet wisten dat uw familie daar woont. Ze denkt eerder dat het een persoonlijk probleem was dat de benedeleden met jullie hadden en dat ze daarom misschien uw familie niet hebben aangesproken (CGVS 2 (...) p. 10). Ook deze verklaring overtuigt vanzelfsprekend niet. Volgens algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het risico van een gerichte bedreiging na verloop van tijd niet vermindert. In tegendeel, na de vlucht van het oorspronkelijke slachtoffer uit de wijk kan het risico zich uitbreiden tot de familie van de persoon in kwestie. Aangenomen kan worden dat dit zeker geldt indien de familie een paar meter verderop woont. Dat de benedeleden \$5000 aan jullie zouden vragen maar na jullie vlucht uit het land zich nooit zouden hebben vertoond voor uw familie, is weinig aannemelijk. Hierdoor wordt er afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband tevens op gewezen dat ook verzoekers schoonmoeder, die nochtans het huis van zijn zus overkocht en er ondertussen ook woont, nog geen één keer benaderd is geweest door de benedeleden. De commissaris-generaal motiveert als volgt: “In dezelfde trend is het zeer opmerkelijk dat uw schoonmoeder het huis van uw zus overkocht en er ondertussen ook woont, maar dat zij nog geen één keer is benaderd geweest (CGVS 2 (...) p. 4). Gevraagd aan uw vrouw of er een reden zou zijn waarom haar moeder nooit meer is benaderd geweest door de benedeleden nu zij in jullie vorige huis woont, zegt ze dat ze het niet weet en dat ze niet denkt dat er een motief voor bestaat (CGVS 2 (...) p. 10). Doordat de benedeleden uw schoonmoeder nooit contacteerden wordt op basis van dezelfde redenering supra, wat betreft uw eigen familie, verder afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker merkt in dit verband op dat uit de informatie slechts blijkt dat het risico zich kan uitbreiden tot de familie. Uit het louter gegeven dat zulks in casu niet gebeurde, kan men dan ook niet besluiten dat het relaas ongeloofwaardig is. De Raad bemerkt evenwel dat aangezien verzoekers ouders slechts één huis verderop woonden en verzoekers schoonmoeder na hun vertrek zelfs haar intrek nam in het huis van verzoekers zus, de geloofwaardigheid van verzoekers bewering dat hij en zijn gezin in El Salvador gevisieerd worden door benedeleden, wel degelijk ondergraven wordt door de vaststelling dat nergens uit blijkt dat deze familieleden na hun vertrek benaderd werden door de benedeleden.

Waar verzoeker ook hier opwerpt dat zij niet kunnen weten “wat er zich in het hoofd van de benedeleden afspeelt”, meent de Raad dat verzoeker hiermee geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen die wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondergraven.

2.3.4.6. Verder is de Raad van oordeel dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker, zijn vrouw en zijn zus hun familie niet zouden inlichten over de problemen die zij hebben gekend met de benedeleden. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende opgemerkt: “Wat betreft jullie eigen gedrag is het opmerkelijk dat jullie beslisten om uw familie niet in te lichten over de problemen die jullie hebben gekend met de benedeleden. Uw zus verklaart dat jullie tegen uw ouders zeiden dat jullie uit El Salvador vertrokken vanwege een jobaanbieding die u gekregen zou hebben (CGVS 20 (...) p. 7). Zij verklaart in dit verband dat jullie jullie familie niet ongerust wilden maken en dat jullie daarom hadden beslist jullie problemen te verzwijgen (CGVS 20 (...) p. 11). Zoals reeds werd vermeld supra blijkt uit informatie dat een risico vanwege benedeleden zich kan uitbreiden tot de familieleden van het gevisieerde

slachtoffer. Hierdoor kan worden gesteld dat jullie uw familie juist hadden kunnen beschermen door hen op de hoogte te brengen van jullie problemen. Zeker gezien jullie besloten te vluchten en niet te betalen. Op deze manier hadden zij op hun beurt eventuele veiligheidsmaatregelen kunnen treffen. Wanneer u er op wordt gewezen dat u uw ouders misschien juist had kunnen beschermen door hen te waarschuwen, zegt u dat dat deels zo is. Indien jullie het hadden verteld aan uw ouders, was uw vader wegens zijn zwakke hart misschien aan een hartaanval overleden. Toen u hem in 2016 op de hoogte stelde van uw problemen, diende u hem namelijk naar het ziekenhuis te brengen. Zolang niemand jullie komt zoeken in Nuevo Montecristo, is het volgens u beter dat uw ouders niets weten (CGVS p. 14 en p. 15). Deze verklaring overtuigt echter niet. Dat jullie El Salvador namelijk dienden te verlaten wegens een vrees voor jullie leven maar niet dachten dat het noodzakelijk was uw ouders omwille van hun eigen veiligheid in te lichten, is opmerkelijk. U woonde reeds heel uw leven in El Salvador en verwacht mag worden dat u op de hoogte bent van de risico's die familieleden lopen in zulke situaties. Dat jullie uw ouders niet zouden hebben ingelicht over de problemen die hen mogelijks – volgens informatie eerder met alle waarschijnlijkheid – zouden kunnen overvallen, louter omdat jullie hen wilde ongerust maken, overtuigt geenszins en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Het ongeloofwaardige karakter van het voorgehouden asielrelaas blijkt des te meer uit het feit dat zij verzoekers schoonmoeder lieten intrekken in het huis in Nuevo Montecristo waaruit zij zijn weggevlucht en dit zonder haar in te lichten over de problemen die zij kenden. Verzoekers schoonmoeder is op dit moment nog steeds het huis van zijn zus aan het overkopen (notities CGVS zus, p. 3). In verband met de verklaringen van verzoekers vrouw over de reden waarom ze haar moeder niet inlichtte, wijst de commissaris-generaal terecht op het volgende: “Uw vrouw wordt gevraagd waarom ze besliste haar moeder niet in te lichten over de problemen die jullie kenden; zeker gezien haar moeder nu in jullie huis is gaan wonen. Ze zegt dat zij nooit een goede communicatie met haar moeder heeft gehad en dat ze er nooit aan heeft gedacht haar er over te vertellen. Ze vertelde haar wel dat jullie het land gingen verlaten één week voor vertrek (CGVS 2 (...) p. 10). Op dit moment heeft uw vrouw af en toe contact met haar moeder (CGVS 2 (...) p. 3). Gevraagd aan uw vrouw of ze dacht dat het misschien risicovol kon zijn dat haar moeder in dat huis zou wonen, zegt zij dat ze het niet weet en dat ze zich niet kan inbeelden dat zij problemen zou kunnen krijgen. Ze woont er immers alleen en haar man woont in de VS. Haar moeder is al op zekere leeftijd en ze heeft niet het gevoel dat haar moeder problemen zou kunnen krijgen (CGVS 2 (...) p. 10). Gezien het objectieve risico dat uw schoonmoeder loopt al wonende in jullie vorige huis, is het vreemd dat jullie beslisten het huis aan haar te verkopen zonder haar te waarschuwen. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Gelet op de ernst van verzoekers problemen met de bendeleden, en bijgevolg ook het reële risico dat ook verzoekers schoonmoeder problemen zou krijgen wanneer zij haar intrek nam in het huis van verzoekers zus, kan verzoekers uitleg dat het contact tussen zijn vrouw en zijn schoonmoeder niet optimaal was, niet volstaan om te verklaren waarom ze verzoekers schoonmoeder niet op de hoogte hebben gebracht van hun problemen met bendeleden.

Wat betreft nog verzoekers opmerking dat oudere mensen geen specifieke risicocategorie vormen, in tegenstelling tot jongere mensen of mensen met een bepaalde job/inkomen, meent de Raad dat dit evenmin kan verklaren waarom verzoekers ouders en schoonmoeder niet werden ingelicht over de problemen met de bendeleden. Immers doet dit geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoekers ouders en schoonmoeder als familieleden van door bendeleden geviseerde personen het risico lopen om eveneens gevisiseerd te worden door de bendeleden, waardoor redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoeker, zijn vrouw en zijn zus hun familieleden zouden waarschuwen voor de bendeleden waarmee zij problemen kenden.

2.3.4.7. Ten slotte is de Raad van oordeel dat het nog afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met de bende MS dat verzoekers zus niet op de hoogte blijkt te zijn van welke bende de bendeleden waren die verzoeker overvallen hebben in 2019. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende opgemerkt: “Wanneer aan haar wordt gevraagd hoe het komt dat zij dat niet weet, geeft zij in eerste instantie ontwijkende antwoorden. Wanneer haar vervolgens wordt gevraagd of jullie er niet over hebben gepraat, zegt ze van wel maar dat ze zulke details niet kan onthouden (CGVS 20 (...) p. 9). Haar antwoorden overtuigen niet. Wanneer aan u wordt gevraagd hoe het komt dat u niet tegen haar heeft gezegd dat u overvallen was geweest door bendeleden van MS13, zegt u dat dat niet iets is waarover men in detail praat. Men vertelt slechts over de plek waar men is overvallen geweest, het aantal daders en de spullen die zijn gestolen (CGVS p. 11). Gezien deze overval onder andere de aanleiding is geweest waardoor jullie het land dienden te verlaten, mag redelijkerwijs wel worden verwacht dat uw zus, die mee diende te vluchten, op de hoogte is van zulke zaken. In jullie geval zijn dat

namelijk geen details meer. Dat uw zus desondanks niet op de hoogte is, doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

2.3.4.8. Gelet op bovenstaande vaststellingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de bende MS13 en zijn bewering dat hij door hen werd afgeperst en bedreigd.

Waar verzoeker nog opmerkt dat geen enkele ernstige tegenstrijdigheid in hun verklaringen werd vastgesteld en dat dit een “serieuze indicatie van de oprechtheid van het relaas is”, wijst de Raad er nog op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Bovenstaande vaststellingen aangaande kernelementen van het asielrelaas volstaan wel degelijk om tot het ongeloofwaardige karakter van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas te besluiten.

2.3.4.9. Wat betreft nog het incident in 2016 waarbij verzoeker verbannen zou zijn geweest door MS13 uit zijn toenmalige wijk omdat hij naar de kapper was geweest en deze hem een kapsel had gegeven in de stijl van de bende 18, bemerkt de Raad dat, nog daargelaten de motivering in de bestreden beslissing dat het vreemd is dat verzoeker in de context van het bendegeweld in El Salvador, waarbij mensen voortdurend moeten opletten dat ze geen kleren of schoenen dragen in de stijl of de kleur van de rivaliserende bende en dat er geen andere kenmerken, letters of cijfers zichtbaar zijn die direct of indirect zouden kunnen verwijzen naar de rivaliserende bende, zou terugkomen van de kapper met een kapsel in de stijl van de bende 18, dit incident in 2016 gebeurde en nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij als gevolg hiervan verder nog problemen heeft gekregen. Verzoeker leefde drie jaar bij zijn zus zonder problemen met de bende tot hij in 2019 op een dag zou zijn overvallen en zijn huidige problemen zouden zijn begonnen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat aan deze problemen in 2019 geen geloof kan worden gehecht.

2.3.4.10. Volledigheidshalve – verzoeker heeft in dit verband zelf geen vrees aangehaald – stelt de Raad nog vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoeker ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij problemen kenden met de bende MS13. Er zijn verder evenmin andere concrete indicaties dat hij in het oog wordt gehouden door leden van dezelfde, dan wel een andere bende. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoekers

verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat in concreto aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van zijn eerdere beweerde problemen met de bende MS13 en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.4.11. De Raad stelt nog vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.4.12. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.13. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “highly targeted and individualized” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een

welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker meent niet te begrijpen “hoe verwerende partij na hetgeen zij in haar motivering uiteenzet, kan stellen dat verzoekende partij terug kan keren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven”, doch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert achterhaald is. Met zijn algemeen betoog dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2021 volledig ontspoord is, dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoeker immers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde persartikels, die overigens dateren uit 2019, laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt

voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd."

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en nieuwe en/of aanvullende bewijsstukken neer te leggen, waarbij zij werd bijgestaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET